

gensen, med en lignende Telefonordre, ogsaa han havde sat sit Liv i Vove for at hente den, men ligeledes glemt at spørge, hvorfra Ordren kom.

Kampen maatte fortsættes.

Klokken var nu ca. 8¹⁵, og jeg saa da min gamle Regimentsskriver, Stabsofficiant Hansen, siddende bag Motorordonnansen komme ned ad Hovedgaden, der var under Tyskernes Ild, mod Vandmøllen. Mellem to fjendtlige Ildbyger naaede de i Dækning bag Vandmøllen og afleverede Regeringens Ordre til at indstille Kampen, dikteret ham telefonisk af Jydske Division.

Jeg havde overfor mig i Fronten en tysk Panserdivision og desuden tyske Styrker i min vestlige Flanke og Ryg. Med mine 225 Mand kunde jeg ikke opnaa noget for mit Land ved at overhøre Ordren og fortsætte Kampen. Det vilde kun betyde unyttige Ofre. Jeg gav Ordre til at laane et Haandklæde hos Mølleren og sætte det paa en Bajonet.

Kaptajn Bosse, en rask Soldat og dygtig Kompagnichef, der opholdt sig i Møllen hos sine Maskingeværskytter, som skød ud af Lugerne, raabte til mig: »Hr. Oberst! Maa vi fortsætte Kampen?« »Nej!« svarede jeg, »før jeg modtog Ordren, havde Regeringen Ansvar for de faldne og saarede. Er jeg nu Ordren overhørig, bærer jeg selv Ansvar for de yderligere Ofre, og jeg kan ikke med mine faa Folk skaffe vort Land Fordele ved fortsat Kamp.«

Det hvide Flag vistes; der blev kommanderet »Hold inde!« Skydningen ophørte, ogsaa fra Fjendens Side. Mange af mine Folk græd af Sorg over at skulle give op. Jeg gik nu frem, ledsaget af min Adjutant og Manden med det hvide Flag. En tysk Løjtnant gik mig i Møde, og jeg sagde til ham, at efter min Regerings Ordre skulde vi standse Kampen. Min Adjutant og jeg blev nu anbragt paa en Kampvogn og kørt 3 km mod Syd ad Aabenraalandevejen. Undervejs passerede vi tyske Sanitetsvogne, der var i Færd med at tage de saarede og dræbte ud af de 3 ødelagte Kampvogne, andre Sanitetsvogne tog sig af de saarede Motorskytter. Iøvrigt var Landevejen omtrent blo-